

SPIRIT ANIMALS™

TOTEMDYRENE SAGA • BOG 5

FORRÆDEREN

TUI T. SUTHERLAND

På dansk ved Kim Langer

★ ★
Alvilda
★

**Til Elliot og Jonah,
og til mit totemdyr, Sunshine
– T. S.**

SPIRIT ANIMALS – TOTEMDYRENE SAGA BOG 5: FORRÆDEREN

er oversat fra engelsk efter

SPIRIT ANIMALS – AGAINST THE TIDE

af Kim Langer

Copyright © 2014 by Scholastic Inc. All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

SCHOLASTIC, SPIRIT ANIMALS and associated logos are trademarks and/or registered trademarks of Scholastic Inc.

Dansk udgave: © 2015 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Johnnie McCoy

Omslag: SJI Associates, Inc. og Kirsten Geise med illustration af Angelo Rinaldi

Erda-kort: Michael Walton

Bogen er sat med Times New Roman PS og ITC Novarese LT CE af MilleArtDesign

2. udgave, 1. oplag

Trykt 2015 af CPI Clausen & Bosse, Leck

ISBN 978-87-7105-914-4

www.alvilda.dk

KOVO

Indbyggerne i Stetriol kaldte den for Mumleklippen.

De havde en uklar forestilling om, at den lå et sted inde midt på det tørkeplagede og afsvedne kontinent. De kendte den klagende lyd, der fik jorden til at skælve i flere kilometers afstand af den.

Og de kendte navnet på den mørke og uheldssvangre skabning, der var spærret inde på stedet.

Frem for alt vidste de, at man skulle holde sig langt fra den, hvis man ville gøre sig håb om at overleve.

Derfor havde ingen besøgt aben Kovos fængsel i flere hundrede år. Og det havde heller ikke været nogen nem opgave, hvis nogen skulle have haft lyst til at prøve. Mumleklippen lå langt ude i Stetriols ørken, mange dagsrejser fra det nærmeste vandhul. Klippesiderne var glatte og lodrette uden en eneste kant at holde fast i, som om nogen havde hugget alle ujævnheder til med en mægtig sabel.

Øverst oppe bagte solen på klippen, så temperaturen

kom op på 90 grader eller deromkring – den nøjagtige temperatur var selvfølgelig aldrig blevet målt, men den var under alle omstændigheder så høj, at stenene øjeblikkeligt svitsede enhver fod eller støvle eller pote, der forsøgte at betræde dem.

Selve buret så ud, som om det voksede direkte ud af klippen; et massivt fletværk af uigennemtrængelige grene så hårde som diamant. Det skinnede blændende hvidt, især hvor kanterne var skarpest. Det var de steder, hvor man stadig kunne ane omridset af det kæmpemæssige gevir, som Tellun den Mægtige havde sat der for flere hundrede år siden.

Og så var der selvfølgelig ørnen oppe på himlen: Halawir, den skarpsynede fangevogter, der holdt opsyn med Kovo både nat og dag.

Derfor kom der ingen besøgende. Og det havde der ikke gjort længe.

Og dét var årsagen til den klagende lyd.

”Først får jeg dem,” sagde en stemme, der lød som torden i de fjerne bjerge. ”Jeg knuser deres hjerneskaller med mine bare næver. Jeg vikler deres knogler ind i deres grønne kåber og sætter ild til deres huse. Deres fæstning skal blive til grus under mine fødder.”

En enorm hangorillas ondskabsfulde øjne stirrede ud mellem burets tremmer. Hans tykke, sorte pels var alt for varm i den voldsomme hede. Buret var for lille til, at han kunne gå frem og tilbage, så han kunne ikke gøre andet end at sidde og surmule og vente, som han havde gjort det i mange generationer. Konger og riger var blomstret op og

sunket i grus igen, mens han havde været indespærret, men alligevel ventede han stadig.

Og mens han ventede, drømte han om hævn.

”Jeg har dræbt fire af de mægtige,” mumlede han. ”Når jeg slipper fri, skal jeg nok straffe de storsnude grønkåber, der render i hælene på dem. Jeg får deres totemdyr i stumper og stykker, og bagefter skal jeg personligt slå hver og én af de menneskelige skravl ihjel. Nogle vil jeg kvæle langsomt, andre vil jeg drukne, og atter andre vil jeg trampe ihjel.” Han strøg sin lædrede håndflade hen over det gevir, der holdt ham indespærret.

I det fjerne genlød en rovfugls gennemtrængende og desperate skrig i den steghede luft.

”Nu varer det ikke længe. Uduelige mennesker. Hvis jeg var fri, ville vi allerede have alle talismanerne. Så ville vi regere verden, og alle måtte bøje sig i støvet for os.”

Hans kolossale muskler spillede under pelsen, da han tog i burets tremmer. ”Snart. Min tid er inde. De kommer snart og henter mig,” mumlede han og stirrede med sammenknebnede øjne ud mod det lille stykke af den øde ørken, han kunne se mellem tremmerne. ”Gerathon har haft sin frihed i flere uger. Langsomme, foragtelige mennesker. Måske river jeg tærne af dem.”

Han løftede hovedet, og hans brede næsebor sitrede, da han vejrede i luften. Et listigt smil voksede langsomt frem på hans læber.

”Gerathon,” rumlede han dybt i struben. ”Endelig.”

”Jeg forstår godt, at du er ivrig efter at udgyde dine

fjenders blod,” lød en stemme bag ham. ”Men i forhold til de mange hundrede år, du allerede har ventet, gør en måned eller to vel hverken fra eller til?”

”Jeg er villig til at vente, så længe det skal være, for at mine planer kan bære frugt,” sagde Kovo. ”Kom herhen, hvor jeg kan se dig.”

En brunhåret dreng kantede sig langsomt ind i Kovos synsfelt og stillede sig et par skridt fra buret, tæt på klippekantens lodrette fald. Han var lille og spinkel, kun lige akkurat gammel nok til at drikke galden, og forfærdelig solskoldet. Han havde lange, blødende kradsemærker på skuldrene og lod ikke til at ænse røgen, der steg op fra hans skosåler. Men det skyldtes måske, at drengen var besat af et væsen, der kiggede ud gennem et par gule og opspilede slangelignende pupiller.

”En usædvanlig lille skabning, du dér har valgt dig,” brummede Kovo. ”Han ligner mere en lille godbid end en budbringer.” Han skævede op i himlen, men kunne ikke få øje på Halawir. Det var fremragende: Hans åh så årvågne fangevogter var forsvundet, netop som han fik besøg.

”Åh, jeg skal nok æde ham senere,” sagde drengen, og selvom det ikke var Gerathons stemme, ikke helt, var der alligevel en uhyggelig hvislen i tonen, der ledte tankerne hen på den mægtige slange. ”Nå, det er længe sssiden, vi så hinanden sidst. Har du oplevet noget spændende?”

”Meget morsomt,” snerrede Kovo. Hans mørke øjne lynede dybt under de tunge øjenbryn. ”Er du blot kommet for at håne mig i mit fangenskab?”

”Nej,” svarede Gerathon og lød næsten medfølelse. ”Jeg er kommet for at fortælle dig, hvor godt det går for os. Erobrerne har netop stjålet krystalisbjørnen fra de skravelde grønkåbedværge. Og så har jeg også haft fornøjelsen af at udøve lidt underholdende mentaltortur på en af dem, takket være hans mor, der er en af mine skabninger. Åh, du skulle have *set* hans ansigt, da hun forsøgte at myrde ham. Det var *ubetaleligt*.”

”Herligt,” sagde Kovo. ”Lad endelig mig rådne op her i al evighed, bare du selv morer dig.”

”Du skal også nok få det sjovt,” sagde Gerathon og fik drengen til at gabe demonstrativt. ”Vi har næsten alle de talismaner, vi skal bruge for at kunne befri dig.”

”Det er ... *næsten*, hvad jeg gerne vil høre,” sagde Kovo med skarpsleben ondskab i stemmen.

”Bare rolig,” sagde Gerathon dovent. ”Vi har vores metoder til at finde ud af, hvad grønkåberne foretager sig, og vi ved som sædvanlig præcis, hvor de fire faldne er på vej hen. Vi får fat på den næste talisman, og så knuser vi dem.”

”Jeg kan ikke undgå at bemærke, at I ikke har knust dem endnu,” påpegede Kovo. ”Kan du forklare mig, hvorfor de stadig er i live?”

Gerathon viftede affejende med drengens hånd. ”Jeg har stadig brug for dem. *Vi* har. Vores krybdyrkonge har. Ingen grund til bekymring. De dør snart.”

Pludselig skreg drengen af smerte og sank sammen på hænder og knæ. Han fik omgående brandvabler på huden.

”Pokkers også,” hvislede Gerathon. Ansigtet var fortrukket i smerte, men stemmen var helt rolig. ”Jeg kan ikke bruge det her ynkelige lille kostume ret meget længere. Måske skal jeg kalde på hans grib, så den kan flyve ham ned igen.”

”Aha,” sagde Kovo. ”Det var altså sådan, du fik ham herop.”

”Ja. Vi valgte det mindste menneske, og ved hjælp af galden knyttede vi ham til en kæmpefugl,” svarede Gerathon. Kovo skævede op mod himlen og så et par store vinger kredse deroppe – for en gangs skyld var det ikke Halawirs.

Drengen kollapsede helt, og den sydende stank af brændt hår steg op fra ham. ”Nå ja,” fortsatte Gerathon. ”Ham her er ved at dø. Det kan han ikke være bekendt. Så nu er det vist farvel for denne gang, Kovo.”

”Vent,” snerrede gorillaen og tog fat om geviret. ”Hvor længe skal jeg blive her?”

”Næste gang vi ses,” hvædede Gerathon. Hendes stemme fortonede sig, i takt med at drengens øjne gled i, og livet sivede ud af hans krop, ”vil vi *begge* være fri.”

”Og så ... vil hele Erdas være vores.”

2

TIL SØS

Det ligger lige dér.

Abeke stirrede på kysten, der gled forbi hende inde bag de mørke, rullende bølger. Eftermiddagssolen varmede hende og strøede blændende, gyldne gnister ud over havet, men vinden var koldere, end den burde være.

Nilo. Mit hjem. Min familie.

Der var ikke andet at se end en smal sandstrand og tæt, grøn jungle. Denne del af Nilo var meget anderledes end den tørre savanne, der omgav hendes landsby, men ikke desto mindre var det længe siden, hun sidst havde været så tæt på sin hjemstavn.

Gad vide, hvad Soama ville tænke, hvis hun så mig nu. Hvad ville far tænke? Abeke gned sig på sin venstre skulder, hvor en erobrere havde stukket hende med en kniv under det seneste slag. Såret var helet tilstrækkeligt til, at hun igen kunne skyde med bue og pil – hun havde fået en ny bue som erstatning for den, der var blevet knust af

en erobrers krigskølle – men det gjorde stadigvæk ondt sommetider, især når det var køligt i luften. *Ville min familie være stolt af mig efter alt det, der er sket? Eller ville de stadig være skuffede over mig og anse mig for at være en skændsel for familien?*

Hun trak den grønne kåbe sammen om skuldrene, og nærmest uden at tænke over det rakte hun ud efter sin leopard.

”Rrrrorww,” knurrede Uraza og skubbede hovedet ind under Abekes hånd. Leoparden sad lidt og lod Abeke stryge sig over pelsen, mens den kiggede ulykkeligt ud over havet. Så rejste den sig igen og genoptog sin rastløse vandren frem og tilbage over skibsdækket med lange, rullende skridt.

Måske føler jeg mig kun underligt tilpas, fordi hun gør det, tænkte Abeke. Som de fleste katte – store som små – kunne Uraza ikke fordrage vand, og slet ikke i store mængder, og slet, *slet* ikke farvande, som strakte sig helt til horisonten og lugtede af fisk, som hun ikke selv kunne fange.

”Jeg ved det godt,” hviskede Abeke, mens hendes totemdyr travede frem og tilbage. ”Jeg ville også ønske, vi havde fast grund under fødderne.” Det var hårdt at være spærret inde på et skib så længe, men Tarik insisterede på, at den sikreste vej til Oceanus var hele vejen rundt om Nilo. Den sædvanlige sørute – passagen mellem Nilo og Zhong – var sikkert for længst indtaget af erobrerne.

Abeke skulle netop til at kalde på Uraza for at foreslå hende at gå i dvale, da pandaen Jhi kom op nede fra kahytsdækket og trådte ud lige foran leoparden.

Uraza blev forskrækket og rejste børster og snerrede. Hendes tænder glimtede drabeligt i sollyset, og hendes kløer satte dybe mærker i dæksplankerne.

”Uraza!” råbte Abeke.

Jhi blinkede langsomt ad leoparden og vraltede stille og roligt væk. Men Meilin stod bag hende med en hånd på skæftet af den kniv, hun havde i bæltet. Hun vrissede ad Uraza.

”Hun mente ikke noget ondt med det,” sagde Abeke og skyndte sig hen til dem. Hun lagde en hånd på Urazas ryg for at berolige hende. ”Hun er bare pirrelig. Det er vi vist alle sammen.”

”Hvorfor mon?” sagde Meilin. Abeke vidste selvfølgelig godt, hvad hun mente: endnu en mistet talisman, endnu en formålsløs rejse, og så Rollans lille nyhed om, at der var en blandt dem, der gav oplysninger til fjenden. I et kort øjeblik stirrede Meilin på Abeke med et hårdt blik og tilføjede så: ”Gider du ikke nok gøre os alle en tjeneste og få styr på din stridslystne kat?”

Uraza hvæsedes dæmpet, da Meilin gik igen.

”Det er okay,” hviskede Abeke og strøg leopardens pels med hånden. ”Jeg forstår godt, at hun er bekymret.” *Men det er ikke mig, der er stikkeren. Jeg er tro over for grønåberne. Ja, jeg kan godt lide Shane, og jeg tror ikke, at han er ond sådan for alvor, men ... jeg kunne aldrig finde på at forråde mine venner.*

Men det ville ikke være at forråde dem, hvis jeg bare tog hjem, vel?

Hun sad lidt og lod sig opsluge af dagdrømmen. Hun kunne snige sig op på dækket midt om natten, låne en af de små robåde, sænke den ned langs siden ... og ro ind til Nilo helt alene, før nogen overhovedet opdagede, at hun var væk. Hun vidste, at hun var så dygtig en jæger, at hun ville kunne overleve den lange tur hjem til landsbyen, og hendes bånd med Uraza gjorde hende hurtigere og stærkere.

For Meilin ville det være en befrielse, hvis jeg pludselig var væk. Og sikkert også for Rollan. Og hvorfor skulle jeg blive sammen med nogen, der ikke stoler på mig? Hun kneb øjnene i og kiggede op på solen, mens hun tænkte på Conor. Conor ville nok savne hende ... og hun ville helt sikkert også komme til at savne ham. Oppe i Arktikus havde han sagt, at *det var ligesom at være sammen med sin familie at være sammen med hende*. Bortset fra, at Abekes familie som regel fik hende til at føle sig lille og ussel og utilstrækkelig, mens Conor fik hende til at føle sig varm indeni og godt tilpas.

Men alligevel var hun bekymret for dem – hendes far og Soama. Faktisk for hele landsbyen. Hvad nu, hvis de havde brug for hendes og Urazas beskyttelse?

Uraza knurrede under hendes fingerspidser, og Abeke spekulerede på, om leoparden havde gættet hendes tanker. ”Jeg har ikke tænkt mig at gøre det,” sagde hun og lagde sig på knæ og hviskede til sit totemdyr: ”Du behøver ikke at se på mig med det strenge blik. Jeg er ikke idiot; jeg så selv, hvad der skete, da Conor og Meilin satte deres familier højere end vores mission – og da Rollan nær havde

gjort det samme. Jeg ved godt, at vi bedst beskytter far og Soama ved at finde talismanerne og sætte en stopper for Den Altførtærende.”

Hun sukkede. *Desuden ville min familie sikkert blive nogenlunde lige så glad for at se mig, som Meilin plejer at være. ”Åh, er du kommet hjem igen? Ville grønkåberne heller ikke have dig? Ja, selvfølgelig gik det galt for dig. Det siger vel sig selv. Og du kan godt glemme alt om at få den leopard med indenfor.”*

Nej, hun ville blive lige her. Hun måtte bare finde ud af, hvordan hun genvandt de andres tillid.

Uraza knurrede, som sagde hun: *Det håber jeg sandelig også.* Hun gav Abekes hånd endnu et puf med hovedet og gik så sin vej med majestætiske skridt og stolte sving med halen. Vinden legede med hårene i hendes gyldne og sortplettede pels.

”Er der noget galt?” Abeke rejste sig, da hun hørte Lenoris stemme bag sig.

Abeke rystede på hovedet. De havde kun ligget i Grønnehavn længe nok til at samle Lenori op og sætte Maya af – stakkels, sønderknuste Maya. Så havde *Telluns Stolthed* sat sejl igen, og Lenoris syner havde sendt dem videre i retning af Oceanus, hvor en kæmpeblæksprutte åbenbart *meget* gerne ville tale et par ord med dem.

”Kunne vi ikke ...?” røg det ud af hende.

”Kunne vi ikke hvad?” spurgte Lenori blidt.

”Kunne vi ikke gøre holdt i Nilo?” spurgte Abeke. ”Der er da en af de mægtige, der bor dér, ikke? Er det ikke løven?”

Vi kunne lede efter hans talisman og så tage til Oceanus bagefter, kunne vi ikke?" *Og måske kunne vi lægge vejen forbi min landsby ... bare for at se, om de har det godt.* Hun spekulerede på, om regnen nogensinde var begyndt at falde. Eller om erobrerne var kommet først.

Grønkåben nikkede medfølelse. "Du savner din familie. Det forstår jeg godt, jeg savner også min. Og det må være endnu hårdere for dig. Min familie befinder sig i det mindste i Amaya, som endnu ikke er blevet invaderet af fjenden."

"Jeg ved ikke, om jeg ligefrem *savner* dem," tilstod Abeke. "Men ..."

"Du er urolig for dem." Havbrisen rev i Lenoris lange, sorte hår, og hendes regnbueibis stod i læ under hendes grønne kåbe.

Abeke vendte sig atter om og stirrede ind på den grønne og tætbevoksede kyst. "Jeg ville ønske, at de i det mindste vidste, hvad jeg laver, og at jeg ikke længere er sammen med Zerif, og at jeg kunne hjælpe dem med at finde ud af, hvem de skal stole på, og hvem de ikke skal stole på. Jeg ville så gerne besøge dem – bare kort – og sikre mig, at der ikke er sket dem noget ..."

Perlerne i Lenoris armbånd klirrede sagte, da hun løftede hånden og rørte Abeke på skulderen. "Det tror jeg ikke, der er," sagde hun. "Du gør det, der skal til for at redde dem. For at redde hele Erdas. Du har været meget tapper."

Abeke ville ønske, at hun kunne være lige så rolig og lige så fast i troen som Lenori.

”Jeg håber, at du snart får mulighed for at se dem igen. Men lige nu er det desværre for farligt at tage til Nilo,” fortsatte Lenori. ”Ifølge alle de meldinger, vi får, har erobrerne indtaget hele kontinentet.”

Netop derfor skal det være nu, tænkte Abeke. Hvad med far og Soama? Hvad har erobrerne mon gjort ved dem? Hun forestillede sig, at de blev tvunget til at drikke galde, så de knyttede bånd til afskyelige dyr, som blev styret af fjenden. Hun skælvede fra top til tå.

”Og det er ikke kun erobrerne,” tilføjede Tarik, der kom gående nede fra agterstævnen. Det gav et sæt i Abeke; hun anede ikke, at han havde lyttet med. ”Løven Cabaro er en af de farligste af de mægtige. For vores egen sikkerheds skyld må vi have samlet så mange talismaner som muligt, før vi nærmer os ham.”

”Desuden kalder Mulop på os,” sagde Lenori og blev fjern i blikket, som om hun stirrede på noget langt borte. Hun rakte hånden frem, og hendes ibis lænede sig op ad hende og stirrede på Abeke med sine foruroligende øjne. Larmen fra bølgerne, der skummede om stævnen, var lige ved at overdøve Lenoris sagte, musikalske stemme, da hun mumlede: ”Jeg har hørt ham i mine drømme hver eneste nat i efterhånden et par uger nu. Det begynder som hvalsang, og så bliver mørket omkring mig blåt, og det går op for mig, at jeg befinder mig under vandet. Lyset kommer sivende ned langt oppefra, men det kan kun lige akkurat oplyse den grotte, jeg svømmer rundt i. Og så stiger en boble op forbi mig, og en til, og jeg ser, at de hver især

indeholder et ord, og derfor forsøger jeg at indfange dem, men de springer alle sammen, lige så snart jeg rører ved dem. Men ordene står i utydeligt blæk på min hud, så jeg næsten kan se et mønster, et budskab, der knytter dem sammen.”

”Næsten?” spurgte Abeke.

”Syner er altid en smule kryptiske,” sagde Lenori. ”Især syner fra Mulop. Men jeg forstår i hvert fald så meget, at han gerne vil tale med de fire faldne og deres følgesvende.” Hun rystede på hovedet. ”Vi bør ikke lade ham vente længere, end vi allerede har gjort. Man siger *ikke* nej til Mulop.”

Jeg havde ikke tænkt mig at sige nej, tænkte Abeke. Bare ... okay, fint nok, helt sikkert, vi kommer om lidt. Giv os bare lige to minutter.

”Især ikke i betragtning af at det er den første af de mægtige, der selv har kontaktet os,” bemærkede Tarik. Han sendte Abeke et skævt og medfølelse smil. ”Efter vores møde med Suka kunne vi godt trænge til en behagelig oplevelse, vil du ikke mene det? Solskin frem for stivfrosne tæer. Tænk engang, en af de mægtige har *selv* bedt om at møde os. Måske kan han endda fortælle os lidt mere om, hvad der foregår. Ifølge alle sagnene er Mulop en seer af de helt store.”

Det lød alt sammen tilforladeligt nok, men Abeke måtte erkende, at hun ikke følte sig fuldkommen overbevist af Lenoris tvetydige syner. Hun hørte fodtrin på dækket, vendte sig om og så Rollan og Conor komme gående.

Briggan var i dvale – han var heller ikke vildt begejstret for sørejser – mens Essix svævede af sted på vindens strømninger.

”Det her er den sikreste plan,” tilføjede Tarik beroligende. ”Det eneste, der bekymrer mig, er, at vi kommer til at sejle tæt forbi Stetriol. Jeg ville ønske, der var en anden vej, men vi kan ikke gøre andet end at håbe på, at vi kan smutte ubemærkede forbi.”

”Alle tiders. Vi håber,” bemærkede Rollan. ”Det har vi jo altid haft held med.”

Tarik skævede til ham.

”Du kan bare lige vove at spørge mig, om jeg har det okay,” sagde Rollan. Hans grin var kun næsten overbevisende, for det nåede ikke helt op til hans øjne. ”Jeg har forliget mig med det. Jeg er kommet mig over det. Jeg har det helt fint. Bedre end fint ... Jeg er nu i stand til at tilkalde mit totemdyr og få det til at gå i dvale! Jeps! Jeg er for vild.” Han trak skjorten til side og blottede brystet mod himlen. ”Bare se *her* ...!”

Sekunderne tikkede. Der skete ingenting. Essix fortsatte med at kredse i dovne cirkler over dem uden at ofre dem så meget som et blik.

”Ja ... vi venter,” sagde Conor i et spagt forsøg på at være morsom.

Rollan trak på skuldrene. ”Det er ligegyldigt. Vi forstår hinanden nu. Vi hænger totalt sammen. Er det ikke rigtigt, Essix?” råbte han.

Falken udstødte et skrig, der lige så godt kunne betyde:

Så tag dog din skjorte på igen, hvilket under alle omstændigheder var bedre end den kolde skulder, som hun plejede at give Rollan.

Abeke spekulerede på, om Rollan nu også havde det fint. Hun havde svært ved at tro på det efter det, der var sket med hans mor, Aidana, men han havde tydeligvis ikke lyst til at tale om det.

De havde kun haft én eneste samtale om det. Mere havde Rollan ikke villet være med til. De havde alle sammen lagt mærke til, hvor tavs han havde været efter slaget på havnen, men til at begynde med havde Abeke troet, at det var, fordi de havde mistet krystalisbjørnen. Det var trods alt ham, hvalrossen stjal den fra.

Men så, to dage senere, da de satte sejl med kurs mod Grønnehavn, havde Rollan fortalt dem hele historien om, hvordan han var blevet forladt af sin mor som lille, fordi hun havde et ustabil bånd med sit totemdyr, og det derfor var for farligt for ham at være i nærheden af hende. Om at hun havde fundet sjælefred hos erobrerne, da hun drak galden og fik styr på sit bånd. Om hvordan hun havde forsøgt at overtale Rollan til at slutte sig til dem – hvorefter hun havde afsløret bagsiden af medaljen ved galden: Alle, der drak den, endte med at komme under erobrernes kontrol.

Rollan havde fortalt, at Aidanas krop var blevet overtaget af en anden. Noget umenneskeligt havde kigget ud ad hendes øjne og havde tvunget hende til at forsøge at dræbe sin egen søn.

Abeke gøs stadig ved tanken. Hun kunne ikke forestille

sig, hvordan det var at se en, man holdt af, blive besat af mørkets kræfter. Eller endnu værre: hvordan det føltes *selv* at være det menneske; hvordan det føltes ikke længere at kunne styre sin egen krop. At blive tvunget til at overfalde sin egen familie. Kunne man overhovedet forestille sig noget værre?

Stakkels Rollan. Ingen vidste, om han nogensinde ville få sin mor at se igen, eller om hun overhovedet kunne *blive* hans mor igen, sådan for alvor, nu hvor hun var styret af galden.

Men han havde ikke lyst til at ruge over det. Det var hovedbudskabet i hans historie. Han sagde, at han ikke var interesseret i at føre lange, dybsindige samtaler om det. De skulle pakke medynken og den dystre stemning væk, ellers ville han få Essix til at skribe dem ind i hovedet. Sket var sket, og sandheden var (sagde han), at han aldrig rigtig havde kendt sin mor, så han tvivlede på, at han overhovedet ville komme til at savne hende.

Abeke vidste, at det var løgn, men det var åbenbart en løgn, som Rollan havde brug for lige nu.

Lige siden den aften havde han været sit sædvanlige, sarkastiske jeg, og han havde måske endda givet den en ekstra tand, fordi det endelig var lykkedes ham at få Essix til at gå i dvale (en gang imellem).

Men Abeke kunne se, at Tarik stadig var bekymret for ham. Det var de nok alle sammen ... men de kunne ikke gøre andet end at følge hans ønske og lade være med at tale om det.

”Har du haft flere syner?” spurgte Lenori Conor. ”Har Mulop talt til dig?”

”Øh,” svarede Conor. ”Jeg vil ikke ligefrem sige, at han har *talt* til mig.” Han så lidt forvirret ud og kørte en hånd gennem sit lyse hår.

”Jeg fortalte netop Abeke, at syner fra Mulop altid er meget mærkelige,” sagde Lenori og nikkede. ”Hvad har du drømt?”

”Drømmen begyndte ligesom den forrige,” sagde Conor. ”Jeg svævede i luften over et øhav – øerne lignede tusindvis af små grønne og hvide får, der var blevet drysset ud over havet. Og så drev en strøm af sort blæk gennem vandet sydfra og farvede øerne sorte en ad gangen. Og så ...” Han gik i stå og skævede til Rollan.

”Bare fortsæt,” sagde Tarik. ”Han gør ikke grin med dig.”

”Det gør jeg da i hvert fald,” gav Rollan igen. ”Men du skal bare klø på.”

”Og så voksede der lange fangarme op af havet,” sagde Conor, ”og de samlede de øer op, der stadig var grønne, og kastede dem efter de sorte øer, så de blev slået tilbage, ligesom når man triller glaskugler. Og det fik også strømmen af blæk til at trække sig tilbage. Og så pegede fangarmene ligesom op imod mig, og så var det ... som om de vinkede. Så forsvandt de ned under havoverfladen igen, og så vågnede jeg.” Han kiggede afventende på Rollan.

”Det er snyd,” sagde Rollan. ”Det er jo ikke engang særlig morsomt.”

ærligt, Conor. Det er derfor, jeg opfordrer dig til at gå i bad lidt oftere. Hvis du ikke stank sådan af fisk, ville du ikke ...”

Mågen udstødte et enkelt gennemtrængende skrig, som var der en eller anden, der rev dens fjer ud.

Og så dykkede den direkte ned mod Conors ansigt.